

## Hồi thứ sáu mươi tư

### Tiểu công công thổ lộ chân tình

Vì Tiểu Bảo coi cuộc đấu sinh tử hồi lâu, hai người dần dần đã phân cao thấp.

Cung nữ áo lục ra chiêu rất mau lẹ, thủ pháp cũng cực kỳ lợi hại. Còn cung nữ nói tiếng đàn ông mặc áo xám thì thủ pháp ban đầu cũng rất thần tốc nhưng về sau dần dần chậm lại. Đối phương đánh ba bốn chiêu mù mới trả lại một chiêu. Có điều chiêu số của mù để chống lại đối phương.

Vì Tiểu Bảo cảm thấy trái tim mình cũng đập tùy theo thủ chương của hai người mà lúc nhanh lúc chậm. Trong lòng gã thủy chung mong mỗi một điều:

- Còn một ngọn nến kia, làm sao mãi không tắt?

Sự thực lúc này hai người đang chiến đấu kịch liệt, bao nhiêu tâm tư tập trung hết vào cuộc đấu, dù gã cứ đường hoàng từ dưới gầm giường chui ra rồi đường hoàng đông tuốt thì hai mù cung nữ có nhìn thấy cũng chỉ kinh ngạc đôi chút, chứ chẳng ai rảnh mà ra tay cản trở.

Đột nhiên ánh nến tối đi, rồi nghe thanh âm đàn bà khẽ rên một tiếng.

Ngọn nến sáng trở lại. Vì Tiểu Bảo nhận thấy ả cung nữ mặc áo xám đã đề được lên người cung nữ mặc áo lục. Khuỷu tay mặt mù đặt ngang trên cổ họng đối phương.

Tay trái cung nữ mặc áo lục cũng bị địch nhân đưa ra ngoài cửa, còn tay mặt thị nào đâm, nào chụp ra chiêu tới tấp nhưng đều bị tay trái đối phương hoá giải.

Luồng lực đạo đề lên cổ họng cung nữ áo lục mỗi lúc một nặng cơ hồ nghẹt thở.

Tay mặt cung nữ áo lục ra chiêu mỗi lúc một chậm lại. Thị vung hai chân đá bổ thượng loạn lên. Xem chừng thị sẽ bị địch nhân đè chết trong khoảnh khắc.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Mù cung nữ áo xám này bóp chết được đối thủ rồi, nếu mù lại cúi đầu xuống kiểm kinh sách thì Vì Tiểu Bảo này sẽ biến thành Vì Tử Bảo.

Lúc này gã không nghĩ nhiều được nữa, nhích gần người ra khỏi gầm giường.

Bỗng gã giơ tay lên phóng dao trủy thủ đâm vào sau lưng ả cung nữ áo xám rồi rạch ngược lên thành một vết dài. Đoạn gã lập tức nhảy lùi lại.

Cung nữ áo xám kêu thét lên một tiếng nhảy xổ tới. Hai tay mục chít cổ Vi Tiểu Bảo mà bóp thật mạnh.

Vi Tiểu Bảo bị bóp đến lè lưỡi ra. Trước mặt gã tối sầm lại từng hồi.

Cung nữ áo lục nhảy vọt tới vùng cườm tay mặt lên chém xuống má bên trái cung nữ áo xám. Tay trái thì túm lấy đầu tóc mục giật mạnh về phía sau một cái.

Đột nhiên tay thị nhẹ bỗng. Nếu tóc kia thị đã lôi ra khỏi đầu đối phương để lộ cái đầu trọc tếu.

Nguyên mớ tóc này chỉ là tóc giả.

Cung nữ áo xám hai tay đang chít cổ Vi Tiểu Bảo tự nhiên buông ra. Mục ngoẹo đầu mấy cái rồi co rúm lại. Máu tươi ở sau lưng tuôn ra như suối, xem chừng sắp chết đến nơi.

ả cung nữ áo lục nói:

- Đa tạ tiểu công công đã cứu mạng cho nô tài!

Vi Tiểu Bảo gạt đầu. Gã vẫn chưa hết khiếp sợ, đưa tay mặt lên sờ đầu mình, giơ tay trái trở vào cái đầu trọc của cung nữ áo xám, áp úng hỏi:

- Mục... mục...

Cung nữ áo lục đáp:

- Hắn là đàn ông cải dạng nữ trang để trà trộn vào cung.

Thị chưa dứt lời, ngoài cửa có tiếng người la:

- Có thích khách! Có thích khách!

Giọng nói ái nam, ái nữ. Đúng là thanh âm của thái giám.

Cung nữ mặc áo màu lục một tay cắp Vi Tiểu Bảo, một tay phá cửa sổ chuồn ra.

Thị vùng tay trái lên. Bỗng nghe đánh "huych" một tiếng, tiếp theo là tiếng rú thê thảm.

Nguyên tên thái giám kia đã bị trúng ám khí, té nhào xuống đất.

Cung nữ áo lục nhắc người Vi Tiểu Bảo lên chạy thẳng ra hướng bắc rồi rẽ về phía tây, tiến vào cửa Dưỡng Hoa theo đường nhỏ đi quanh Vũ Hoa các,

Bảo Hoa điện, đến bên hoả trường cạnh cung Phúc Kiến, thì mới đặt gã xuống.

Vi Tiểu Bảo ở trong cung hơn một năm, so với lúc gã mới tới đã cao lớn và nặng hơn nhiều.

Ả cung nữ áo lục cũng chỉ cao bằng gã, tấm thân lại mảnh dẻ mà nhấc bổng gã lên chạy thật nhanh, như xách một đứa con nít chẳng khó nhọc chút nào thì đủ biết nội công thì không phải hạng tầm thường.

Vi Tiểu Bảo khen:

- Bản lãnh giỏi quá! Bản lãnh giỏi quá!

Hoả trường này ở gần Tây Thiết môn là nơi để đốt những phế vật. Ban đêm yên lặng như tờ.

Cung nữ áo lục hỏi:

- Tiểu công công! Quý tính đại danh là gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ là Tiểu Quế Tử!

Cung nữ "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra công công ngày trước đã ra tay bắt Ngao Bái và là một vị công công được Hoàng thượng rất sủng ái.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Không dám!

Lúc ở trong tấm cung của Thái hậu gã đã thấy ả cung nữ này rồi, nhưng lúc đó còn hoảng hốt không yên tâm để nhìn kỹ. Bây giờ gã coi lại thấy ả ít ra đã ngoài bốn chục tuổi, liền hỏi:

- Tỷ tỷ! Cách xưng hô tỷ tỷ thế nào?

Ả cung nữ ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta hoạ phúc có nhau, ta bắt tất phải nói dối công công nữa. Ta họ Đào, nên người trong cung kêu bằng Đào Cung Nga. Người chui xuống gầm giường Thái hậu làm gì?

Vi Tiểu Bảo buột miệng hàm hồ đáp:

- Tại hạ vâng thánh chỉ đến bắt gian phu của Thái hậu.

Đào Cung Nga nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, ngạc nhiên hỏi:

- Hoàng thượng cũng biết người cung nữ đó là đàn ông rồi ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng chỉ nghe mong manh chứ chưa biết đích thực nội vụ.

Đào Cung Nga nói:

- Ta... ta giết chết Thái hậu, vụ này chỉ trong nháy mắt là náo động long trời lở đất. Lập tức bọn thị vệ đóng chặt cửa cung mở cuộc lục soát, vậy ta phải trốn ngay đi mới được. Tiểu bằng hữu! Sau này chúng ta sẽ có ngày tái hội!

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Thái hậu chết rồi là ta ở trong cung được thái bình vô sự. Nhưng nếu họ đóng cửa cung mở cuộc điều tra thì Phương Di và Mộc Kiếm Bình tất bại lộ hành tàng, thật là hỏng bét! Biết làm thế nào bây giờ?

Gã chợt động tâm cơ đáp:

- Đào tỷ tỷ! Tiểu đệ có cách này, tỷ tỷ xem liệu có trôi không?

Đào Cung Nga hỏi:

- Cách gì? Tiểu bằng hữu thử nói nghe!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Bây giờ tiểu đệ lập tức vào ra mắt Hoàng thượng, bẩm báo chính mắt mình trông thấy Thái hậu bị tên cung nữ hạ sát. Hiện Thái hậu chết rồi, còn tìm đâu ra đối chứng để truy cứu nữa? Vậy tỷ tỷ bất tất phải trốn khỏi Hoàng cung.

Đào Cung Nga trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Kế này không xong rồi, vì còn tên thái giám kia ai đã hạ sát?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ cũng báo cáo là tên cung nữ giả đã giết hắn.

Đào Cung Nga giải thích:

- Tiểu bằng hữu! Vụ này rất nguy hiểm! Hoàng thượng tuy sủng ái tiểu bằng hữu, nhưng chắc ngài cũng giết tiểu bằng hữu để bịt miệng.

Vì Tiểu Bảo run lên hỏi:

- Hoàng thượng mà cũng giết tiểu đệ ư?... Tại sao vậy?

Đào Cung Nga cười lạt đáp:

- Thái hậu là mẫu thân của Hoàng thượng đi tư thông với đàn ông mà để sự việc tiết lộ ra ngoài thì còn chi thể diện của nhà vua? Ta nghĩ rằng tiểu bằng hữu phải bưng kín miệng bình chớ có rỉ rã, Hoàng thượng nghe

chuyện này, mỗi lần gặp tiểu bằng hữu tất long tâm không khỏi hổ thẹn. Sớm muộn gì tiểu bằng hữu cũng bị hoạ sát thân.

Vi Tiểu Bảo ngập ngừng:

- Hoàng thượng... cũng tàn độc đến thế ư?

Nhưng trong lòng gã cho là Đào Cung Nga nói đúng và gã quyết định phải dấu nhẹm chuyện này, không thể tâu lên Hoàng đế.

Giữa lúc ấy mé nam có tiếng đồng la vang lên. Tiếp theo cả bốn mặt tám phương nổi lên từng hồi báo động tựa hồ trong cung xảy hoạ tai hay có việc khẩn cấp.

Bao nhiêu thái giám cùng thị vệ cùng lập tức cử động.

Đào Cung Nga nói:

- Chúng ta không trốn ra được rồi. Tiểu bằng hữu giả vờ đi giúp họ xục tìm thích khách, còn ta đành về phòng ngủ rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Mụ vươn tay trái ôm lấy lưng Vi Tiểu Bảo cấp chạy lộn về phía tây đến bên điện Anh Hoa rồi bỏ gã xuống, khẽ dặn:

- Tiểu bằng hữu hãy coi chừng!

Đoạn mụ xoay mìnhh ẩn vào sau một góc tường.

Vi Tiểu Bảo vẫn băn khoăn về Phương Di và Mộc Kiếm Bình, gã vội chạy tới chỗ dấu hai nàng.

Tiếng đồng la mỗi lúc một khẩn cấp. Tiếp theo là tiếng người huyên náo. Vi Tiểu Bảo chạy thục mạng đến gian phòng kia, la lên:

- Ta đã trở về đây!

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Họ làm gì mà khua đồng la nhộn thế? Phải chăng họ truy nã chúng ta?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Chúng ta trở về phòng yên ổn hơn.

Mộc Kiếm Bình kinh ngạc hỏi:

- Về phòng mình ư? Nhưng... bọn ta đã giết người...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Bất tất phải sợ hãi. Họ không biết đâu. Đi lên!

Gã cúi xuống đỡ Phương Di dậy, một tay dắt Mộc Kiếm Bình chạy ra ngoài.

Ba người lật đật chạy được một quãng thì thấy mấy tên thị vệ lao nhanh tới. Tên đi đầu giơ cao cây đuốc lên quát hỏi:

- Ai?

Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Tại hạ đây mà. Các vị mau đi bảo hộ Hoàng thượng. Thích khách chạy rồi ư?

Gã kia nhận ra Vi Tiểu Bảo vội cầm bó đuốc đưa cho đồng bọn đứng bên cạnh, buông thông hai tay xuống, kính cẩn đáp:

- Quế công công! Nghe nói cung Từ Ninh đã xảy ra biến cố.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Các vị hãy đi trước, tại hạ sẽ đến ngay.

Tên thị vệ kia khom lưng "dạ" một tiếng rồi dẫn đồng đội đi.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Dường như bọn này sợ đại ca lắm. Vừa rồi tiểu muội đã tưởng là nguy với chúng.

Vi Tiểu Bảo muốn ba hoa khoác lác mấy câu, nhưng gã đang lo âu về vụ Thái hậu bị giết gây nên đại sự, chưa hiểu kết quả đi tới đâu, lòng dạ cực kỳ bối rối. Muốn nói giỡn cũng không thốt nên lời.

Dọc đường gã còn gặp mấy топ thị vệ nhưng cũng không sao, trở về phòng mình một cách bình yên. May ở chỗ Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình đã cải trang làm thái giám, bọn thị vệ trong lúc hoang mang nên không chú ý.

Vi Tiểu Bảo dặn hai cô:

- Các cô hãy ở yên đây và phải nhớ kỹ chớ có thay đổi y phục giữ nguyên bộ quần áo thái giám này.

Gã ra ngoài rồi khoá trái cửa lại chạy lẹ về phía Càn Thanh cung tiến vào tầm diện của vua Khang Hy.

Vua Khang Hy đã nghe tiếng đồng la báo động. Ngài khoác áo đứng dậy.

Một tên thị vệ vào tâu nói là cung Từ Ninh đã xảy biến cố, nhưng không tâu rõ việc gì.

Nhà vua đang nóng nảy, chợt thấy Vi Tiểu Bảo tiến vào, liền hỏi ngay:

- Thái hậu có bình yên không? Trong cung Từ Ninh xảy ra biến cố gì vậy?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thái hậu truyền cho nô tài bữa nay về phòng mình ngủ, sáng mai sẽ dọn ở lại cung Từ Ninh, không ngờ... trong cung lại xảy ra biến động. Nô tài chưa hiểu việc gì, bây giờ mới định tới coi.

Vua Khang Hy nói:

- Trẫm phải đi vấn an Thái hậu, người hãy theo trẫm.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Xin tuân mệnh!

Nhà vua đối với mẫu hậu vẫn một lòng hiếu thảo, ngài không kịp vận quần áo chỉnh tề, vội cầm chiếc trường bào khoác vào mình rồi ra cửa.

Nhà vua vừa bước mau vừa hỏi:

- Thái hậu đã muốn người hầu hạ, sao người còn tới đây?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài nghe tiếng đồng la báo động, sợ có biến, lại lo bọn thích khách tới. Trong lòng lúc nào cũng nhớ tới Thánh thượng, hốt hoảng chạy tới đây. Thật là đáng chết.

Vua Khang Hy vừa ra khỏi tấm cung, đã thấy tả hữu thái giám cùng bọn thị vệ một toán rất đông chờ nữa.

Mười mấy ngọn đèn lồng vây lấy nhà vua.

Vua Khang Hy thấy Vi Tiểu Bảo đầu bù tóc rối, quần áo xốc xếch, ngài có biết đâu gã vừa chui ở gầm giường Thái hậu ra, lại tưởng gã dốt dạ trung thành bảo vệ thánh chúa, lúc nào chỉ nghĩ đến mình gặp khi biến động, gã hấp tấp không kịp vận quần áo chỉnh tề thì lòng tâm hoan hỉ.

Nhà vua mới đi được mấy trượng đã thấy hai tên thị vệ chạy đến bẩm báo:

- Thích khách lên vào cung Từ Ninh, giết chết một tên thái giám và một tên cung nữ.

Vua Khang Hy vội hỏi:

- Thánh giá Thái hậu có bị kinh động không?

Tên thị vệ tâu:

- Đa tổng quản đã dẫn người đến bỏ vây cung Từ Ninh để bảo vệ Thái hậu một cách rất nghiêm mật.

Vua Khang Hy nghe nói đã hơi yên lòng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:



- Dù hắn có điều động đến mười vạn binh mã tới bảo vệ cung Từ Ninh thì cũng chậm quá rồi.

Cung Càn Thanh cách cung Từ Ninh không xa mấy, chỉ qua điện Dưỡng tâm và điện Thái Cực là tới nơi.

Lúc này ở trong cung Từ Ninh đèn đuốc sáng như ban ngày. Mấy trăm tên thị vệ đứng sắp hàng dày đặc. Đừng nói bọn thích khách, ngay một con chuột cũng không chui lọt.

Bọn thị vệ thấy đức vua đến liền quỳ cả xuống.

Vua Khang Hy xua tay ra hiệu cho chúng đứng lên rồi rảo bước tiến vào cung Từ Ninh.

Vì Tiểu Bảo vén rèm cửa lên. Vua Khang Hy vừa bước qua cửa đã thấy trong tấm điện đồ đạc ngổn ngang, máu chảy đầy đất, hai xác chết nằm lăn ra đó, thì trong lòng hồi hộp, cất tiếng hô:

- Thái hậu! Thái hậu!...

Trên giường có tiếng người hỏi lại:

- Hoàng nhi đấy ư? Ta không hề chi. Hoàng nhi bất tất phải quan tâm.

Đúng là thanh âm Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo nghe rồi chẳng còn hồn vía nào nữa, gãi than thảm:

- Té ra mục điểm già chưa chết. Sao mình lại hồ đồ đến thế, không dâm vào người mục mấy dao cho xong đời? Mục không chết thì ta phải chết.

Gã quay lại toan co cẳng chạy trốn, nhưng thấy người ngoài cửa thị vệ đứng đông như kiến. Gã biết rằng chưa chạy được ba bước đã bị bắt rồi.

Vì Tiểu Bảo sợ quá hai chân nhũn ra, đầu óc bâng hoàng, người muốn té nhào.

Vua Khang Hy tiến lại trước giường nói:

- Tâu Thái hậu! Lão nhân gia phải một phen kinh hãi là tại hải nhi không bảo vệ được chu đáo, thật là nặng tội. Bọn thị vệ ăn hại kia sẽ bị trừng phạt hết, không thể dung thứ được.

Thái hậu thở hển hển đáp:

- Không... không có chuyện gì xảy ra. Bất quá là một tên thái giám và một tân cung nữ gây lộn... rồi đánh nhau đến chết uống mạng... không can gì đến bọn thị vệ.

Vua Khang Hy hỏi:



- Thân thể Thái hậu vẫn bình yên chứ? Chúng có làm kinh động gì đến lão nhân gia không?

Thái hậu đáp:

- Không sao cả. Có điều ta ngó thấy mà tức mình. Hoàng nhi về nghỉ đi và truyền cho bọn chúng giải tán hết.

Vua Khang Hy hạ lệnh:

- Các người mau truyền quan thái y đến chẩn mạch cho Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo đứng sau Hoàng thượng, người co rúm lại, không dám lên tiếng. Gã đã sợ Thái hậu trông thấy, lại lo mình mà mở miệng tất bị Thái hậu nhận ra.

Bỗng nghe Thái hậu gạt đi:

- Bất tất... bất tất truyền quan thái y vào làm chi. Ta chỉ cần ngủ một giấc là khoẻ. Hai người này... cũng cứ để nguyên đó. Lòng ta đang phiền não... rất sợ tiếng người huyên náo. Hoàng nhi... bảo chúng giải tán ngay đi.

Thanh âm Thái hậu rất yếu ớt, hơi thở nhất gừng. Hiển nhiên bà bị thương khá nặng.

Vua Khang Hy trong dạ lo âu mà không dám trái lệnh. Nhà vua muốn điều tra xem thái giám và cung nữ sao lại xảy cuộc đánh lộn khiến cho Thái hậu phải phiền lòng? Hai tên này tuy đã chết rồi, nhưng chúng phạm đại tội, đáng lý cần truy cứu đến cả gia thuộc bọn chúng. Nhưng nhà vua nghe Thái hậu nói vậy biết ý bà không muốn cho vụ này đồn đại thành to chuyện. Cả hai xác chết Thái hậu cũng không muốn di chuyển đi vội.

Nhà vua đành vấn an Thái hậu lần nữa rồi lui ra khỏi cung Từ Ninh.

Vì Tiểu Bảo khác nào ra khỏi quỷ môn quan nhưng hai chân gã mất hết sức lực, phải vịn tường bước đi.

Vua Khang Hy cúi đầu ngẫm nghĩ, tự nhủ:

- Sự việc đột ngột xảy ra đến nay, bên trong tất có điều chi bí ẩn. Nhưng hiển nhiên Thái hậu lại muốn bãi bỏ, không để ta truy cứu nữa.

Vua Khang Hy vừa đi vừa cúi đầu ngẫm nghĩ qua một quãng đường dài mới ngoảnh lên nhìn thấy Vì Tiểu Bảo vẫn đang lẻo đẻo theo sau liền hỏi:

- Thái hậu đã muốn người phục thị lão nhân gia, sao người còn theo trẫm đến đây?

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Bất quá ta chỉ còn ở lại Hoàng cung trong mấy giờ nữa để đợi trời sáng là đông tuốt không bao giờ trở lại.

Gã liền bịa chuyện đại ra râu:

- Trước Thái hậu đã nói: "Hễ thấy mặt bọn thái giám là bực mình". Nô tài coi chừng Thái hậu tinh thần không được thoải mái cho lắm thành ra khó tính, nên tránh đi chỗ khác để Thái hậu khỏi phiền lòng là hơn.

Vua Khang Hy gật đầu.

Về đến tấm điện, nhà vua chờ bọn thái giám lui về hết, mới bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy ở lại đây!

Vi Tiểu Bảo trong lòng xao xuyến nghĩ thầm:

- Hoàng thượng mà giữ ta ngủ lại đây thì hai món "Bảo bối sống động" ở phòng mình phải bỏ chôn trong dạ không biết đến thế nào mà kể.

Vua Khang Hy bước lui rồi lại bước tới từ đầu phòng đến cuối phòng. Đột nhiên ngài cất tiếng phán hỏi:

- Ngươi có hiểu vì lẽ gì mà tên thái giám và tên cung nữ đó lại xảy ra cuộc đánh lộn rồi chết cả đôi không?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Vụ này nô tài không sao đoán ra được. Bọn cung nữ và thái giám ở Hoàng cung số đông cục súc, nóng nảy, động một tý là tranh hơi, gây lộn. Có khi họ còn ngấm ngầm đánh nhau nữa, nhưng không dám để những chuyện rắc rối lọt vào tai mắt Thái hậu cùng Hoàng thượng mà thôi.

Vua Khang Hy lại gật đầu nói:

- Ngươi đã dặn bọn chúng nhất thiết không được nhắc tới vụ này để khỏi phiền lòng cho Thái hậu.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Xin tuân dụ!

Nhà vua giục:

- Ngươi đi đi!

Vi Tiểu Bảo thỉnh an nhà vua rồi trở gót lui. Gã lẩm bẩm:

- Ta từ biệt Hoàng thượng lần này rồi vĩnh viễn không còn cơ hội nào tái ngộ nữa.

Bất giác gã quay đầu ngoá lại.

Vua Khang Hy cũng đang nhìn gã thấy vậy liền phán:

- Người trở lại đây!

Vì Tiểu Bảo xoay mình trở lại. Vua Khang Hy mở chiếc hộp vàng ở đầu giường lấy hai tám bánh vừa đưa cho gã, vừa cười nói:

- Bữa nay người vất vả nửa ngày trời, chắc bây giờ đói bụng lắm.

Vì Tiểu Bảo đưa tay ra đón lấy bánh, trong lòng băn khoăn nghĩ ngợi:

- Mục đích già thâm hiểm, tàn ác, lại ngấm ngấm giấu đàn ông ở trong cung. Tất có ngày mục dám gia hại Hoàng thượng mà ngài bị bưng bít không biết chi hết. Ngài đã lấy tình huynh đệ bằng hữu đối xử với ta, mà ta không nói cho ngài hay để ngài phải chết dưới tay độc phụ thì còn chi là nghĩa khí anh hùng?

Gã nghĩ tới đây, bất giác tưởng chừng mắt nhìn thấy gân cốt toàn thân vua Khang Hy đều bị gãy nát, thây lãn dưới đất, tử trạng cực kỳ thảm khốc. Lòng gã se lại rồi không nhìn được, hai hàng nước mắt tuôn xuống như mưa.

Vua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Người làm sao vậy?

Nhà vua lại vươn tay ra khẽ vỗ vai gã cất giọng hiền từ hỏi tiếp:

- Ý người muốn theo trẫm phải không? Cái đó dễ lắm. Máy bữa nữa trẫm lại xin Thái hậu lấy người về. Thực ra trẫm cũng không bỏ người được.

Vì Tiểu Bảo trong lòng cảm động nghĩ thầm:

- Đào Cung Nga đã dặn ta chớ có môi hở răng lạnh thổ lộ chân tình với Hoàng đế vì sợ nhà vua sẽ giết ta để bịt miệng khỏi đồn tiếng xấu ra ngoài. Bậc đại trượng phu đã vì đạo nghĩa thì có chết cũng cam lòng.

Gã đặt hai tám bánh xuống bàn, nắm chặt tay vua Khang Hy, cất giọng run run hỏi:

- Tiểu Huyền Tử! Nô tài kêu Hoàng thượng như vậy được chăng?

Vua Khang Hy cười đáp:

- Dĩ nhiên là được. Ta đã bảo người. Khi không có ai thì chúng ta cứ tự nhiên như trước. Người lại muốn tử võ với ta phải không? Hay lắm! "Phóng ngựa" lại đây!

Nhà vua nói rồi xoay tay lại nắm hai tay Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Khoan rồi hãy tính chuyện tử võ. Nô tài có việc cơ mật, đại sự cần nói với bạn Tiểu Huyền Tử, quyết chẳng khi nào nô tài dám tâu đức Hoàng

thượng vạn tuế gia gia. Hoàng thượng mà nghe tau việc này tất chặt đầu nô tài ngay. Còn Tiểu Huyền Tử chỉ là bạn của nô tài thì không sợ.

Vua Khang Hy không hiểu là việc hệ trọng nhưng lòng dạ trẻ thơ rất lấy làm hứng thú. Ngài liền kéo gã sống vai ngồi xuống long sàng, giục:

- Chuyện chi? Nói mau! Nói mau!

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Bây giờ ngài là Tiểu Huyền Tử, chứ không là Hoàng đế, phải không?

Vua Khang Hy đáp ngay:

- Đúng! Đúng! Bây giờ ta là bạn Tiểu Huyền Tử của ngươi chứ không phải Hoàng đế. Suốt ngày từ sáng đến tối phải làm Hoàng đế, không có lấy một người bạn đồng tâm, ta cũng chán ngấy.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Tiểu Huyền Tử! Ta nói cho nghe. Ngươi chặt đầu ta thì không được đâu.

Vua Khang Hy tươi cười hỏi:

- Ta giết ngươi làm chi? Có bao giờ bạn lại giết bạn?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ta chẳng phải Tiểu Quế Tử cũng chẳng là thái giám. Tiểu Quế Tử bị ta giết rồi.

Vua Khang Hy giật mình kinh hãi hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Vì Tiểu Bảo liền thuật lại lai lịch cùng thân thế gã, xuất thân ở đâu, cho nhà vua nghe. Đoạn gã kể tiếp những việc gã trải qua: làm đui mắt Hải lão công thế nào, mạo xưng Tiểu Quế Tử làm sao? Vì lẽ gì Hải lão công truyền thụ võ nghệ cho gã và truyền thụ thế nào nhất nhất thuật lại.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp [www.VietKiem.com](http://www.VietKiem.com) - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account [you@vietkiem.com](mailto:you@vietkiem.com)
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>